

Jurisprudentiebulletin

2011, aflevering 7
Nummers: 150 – 171

Vordering benadeelde partij en schadevergoedingsmaatregel:

JBS 2011, nr. 150
Rb. Maastricht 1 juli 2011
LJN: BR0102

Het enkele feit dat bij de vordering niet een afschrift uit de ANWB smartengeldgids met vergelijkbare zaken is gevoegd, maakt de vordering niet onvoldoende onderbouwd.

JBS 2011, nr. 151
Rb. Utrecht 1 juli 2011
LJN: BR0824

Afwijzing kosten voor bezoek aan R-C.

JBS 2011, nr. 152
Rb. Arnhem 4 juli 2011
LJN: BR0197

Onevenredige belasting. Er is niet zonder meer vast te stellen dat de benadeelde partij schade tot de gestelde omvang heeft geleid. Ter terechtzitting is geen nadere toelichting gegeven en de rb. acht bewijslevering (mede gezien het late stadium van de procedure) onevenredig belastend.

JBS 2011, nr. 153
HR 5 juli 2011
LJN: BQ5780

De immateriële schade van moeder en kind zijn als één bedrag vermeld op het voegingsformulier, maar:

1. De advocaat van de moeder heeft ter zitting tevens opgave heeft gedaan van de ten behoeve van de minderjarige dochter gevorderde schadevergoeding. De moeder heeft zich hierdoor mede als wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige als benadeelde partij in het geding in eerste aanleg heeft gevoegd.

2. De moeder, die het bedrag van haar oorspronkelijke vordering in hoger beroep heeft gehandhaafd, heeft zich daarmee ook in hoger beroep mede als wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige als benadeelde partij in het geding heeft gevoegd.

JBS 2011, nr. 154
HR 5 juli 2011
LJN: BP7851

A-G Silvis: De overweging van het hof dat de vordering benadeelde partij tot een bepaald bedrag rechtstreekse schade betreft die zich leent voor behandeling in het strafproces behoeft geen nadere motivering en kan alleen op begrijpelijkheid worden getoetst. Hierbij is ook van belang dat ter terechtzitting geen verweren tegen de vordering zijn aangevoerd.

JBS 2011, nr. 155
HR 5 juli 2011
LJN: BQ5730

Geen beslissing over vordering benadeelde partij in eerste aanleg. Nu de benadeelde partij zich in hoger beroep niet opnieuw heeft gevoegd, had het hof niet – zoals het heeft gedaan – alsnog over de vordering mogen beslissen.

JBS 2011, nr. 156
Rb. Haarlem 6 juli 2011
LJN: BR1498

Het verweer dat hoofdelijke toewijzing onwenselijk is, omdat dit de verdachte zou kunnen dwingen tot het zoeken van contact met zijn medeverdachte(n), wordt door de rb. gepasseerd.

JBS 2011, nr. 157
Rb. Maastricht 13 juli 2011
LJN: BP1602

1. Bij diefstal van autosleutels komt volgens de rb. niet voor vergoeding in aanmerking de kosten van het vervangen van de sloten.

2. Gelet op de geschonden norm (diefstal) komt benadeelde volgens de rb. niet voor immateriële schadevergoeding in aanmerking.

(vervolg op blz. 2)

JBS 2011, nr. 158
Rb. Rotterdam 18 juli 2011
LJN: BR2006

De predispositie van de benadeelde partij staat niet in de weg aan een voorschot voor immateriële schade. Een deskundigenonderzoek ter vaststelling van de causaliteit tussen daad en schade is voor dit oordeel niet nodig.

JBS 2011, nr. 159
Rb. Zutphen 19 juli 2011
LJN: BR2184

1. Geen rechtstreekse schade. De gemeente is ten aanzien van de eerste groep geschonden graven niet de rechthebbende. Deze schade is dan ook niet rechtsreeks aan de gemeente toegebracht. Dat de vorderingen van de rechthebbenden aan de gemeente zijn gecedeerd, maakt dit niet anders.

2. Wel rechtstreekse schade. Ten aanzien van de tweede groep graven is geen rechthebbende bekend. Op grond van zaakwaarneming heeft de gemeente zorggedragen voor deze graven. De schade toegebracht aan deze graven is onder deze omstandigheden dan ook schade die rechtstreeks aan de gemeente is toegebracht.

JBS 2011, nr. 160
Rb. Zwolle 21 juli 2011
LJN: BR2581

Oplegging schadevergoedingsmaatregel voor een gedeelte (€100.000) van het door de burgerlijke rechter reeds toegewezen bedrag (€510.657,88).

JBS 2011, nr. 161
Hof Leeuwarden 25 juli 2011
LJN: BR2933

Slachtoffer overlijdt, maar niet ten gevolge van het strafbare feit, alvorens hij zich heeft kunnen voegen als benadeelde partij. Slachtoffer heeft bij aangifte te kennen gegeven dat hij zich voor zijn ontstane schade wilde voegen in het strafproces. Vordering door weduwe ingediend is ontvankelijk.

Contact- of gebiedsverbod als bijzondere voorwaarde:

JBS 2011, nr. 162
Rb. Arnhem 4 juli 2011
LJN: BR0182

Eerwraak. Contactverbod teneinde verdachte ervan te weerhouden om wederom de confrontatie te zoeken.

JBS 2011, nr. 163
Hof Leeuwarden 15 juli 2011
LJN: BR1727

Gezien het feit dat de zaken (o.a. belaging) dateren uit 2007 en verdachte recent niet meer

met politie en justitie in aanraking is gekomen, legt het hof geen contactverbod als bijzondere voorwaarde op.

JBS 2011, nr. 164
Rb. Utrecht 19 juli 2011
LJN: BR3313

Stalking. In het slechts prille begin van verdachtes besluit om nu echt afstand te nemen van zijn ex-vriendin, ziet de rb. aanleiding om ten aanzien van de bijzondere voorwaarden een proeftijd van drie jaar te gelasten en tevens om als bijzondere voorwaarde op te nemen dat verdachte op geen enkele wijze contact mag leggen met aangeefster, middellijk of onmiddellijk.

Tijdelijk huisverbod:

JBS 2011, nr. 165
Rb. Alkmaar (sector civiel, voorzieningenrechter) 7 juli 2011
LJN: BR4540

1. Met het intrekken bij verzoeker van zijn zoon, schoondochter en driejarige dochtertje staat vast dat zij anders dan incidenteel in de woning verblijven.

2. Het huisverbod kan ook worden opgelegd als er geen fysiek geweld heeft plaatsgevonden maar ook uit voorzorg, bij ernstig vermoeden van een gevaar voor de veiligheid.

3. Bij de belangenafweging is onder meer overwogen dat verzoeker nachtopvang is aangeboden, maar daarvan geen gebruik heeft gemaakt.

JBS 2011, nr. 166
Rb. Maastricht (sector civiel, enkelvoudig) 13 juli 2011
LJN: BR2789

(Vervolg van de VoVo bij Rb. Maastricht 21 maart 2011, JBS 2011, nr. 61).

1. Daar waar eiseres niet ontkent dat zij tegen het hoofd van haar partner een vaas heeft stukgeslagen, hem met een mes heeft verwond en vervolgens daarmee achter hem aan heeft gerend, terwijl de minderjarige dochter in de woning aanwezig was, maken dat verweerder in redelijkheid kon besluiten tot het opleggen van een huisverbod aan eiseres.

2. De voorwaarden die de RC heeft verbonden aan de schorsing zijn inhoudelijk nagenoeg geheel de beperkingen die normaliter door een huisverbod worden opgelegd. De rb. acht het doel van het huisverbod, te weten het bewerkstelligen van een afkoelingsperiode, dan ook voldoende gewaarborgd met die voorwaarden.

(vervolg op blz. 3)

Nationale ombudsman:

JBS 2011, nr. 167

NO 6 juli 2011

Rapport 2011/203

Aanrijding zonder letsel of ernstige schade: uitgangspunt is afhandeling tussen partijen. Anders: indien de wederpartij niet wil meewerken aan invullen schadeformulier. Politieagenten hebben afhandeling te lichtvaardig overgelaten aan een wegininspecteur. Klacht in zoverre gegrond.

nieme bedreigingen via de telefoon en chatsessies kunnen ook zijn gedaan door iemand die zich uitgeeft voor gedaagde. De voorzieningenrechter acht de situatie daarom niet zo bedreigend en acuut als door eiseres is gesteld. Afwijzing vordering.

JBS 2011, nr. 168

NO 19 juli 2011

Rapport: 2011/210

Politie raakt kentekennummer kwijt dat door een getuige is verstrekt in verband met een geval van doorrijden na het aanrijden van een geparkeerde auto. Aangever vraagt vergoeding van het eigen risico (€150) dat het Waarborgfonds hanteert. Politie weigert. Klacht hiertegen is gegrond.

Overige onderwerpen:

JBS 2011, nr. 169

Rb. 's-Hertogenbosch (civiel, enkelvoudig) 20 juli 2011

LJN: BR1623

Shockschade. Weliswaar volgt de rb. eiseres in haar stelling dat van directe confrontatie ook sprake kan zijn in het geval er enig tijdsverloop is tussen de onrechtmatige daad en de kennisname van de gevolgen daarvan, maar in het onderhavige geval is niet gebleken dat die confrontatie een hevige emotionele schok teweeg heeft gebracht die tot geestelijk letsel heeft geleid.

JBS 2011, nr. 170

Rb. 's-Gravenhage (civiel, voorzieningenrechter) 25 juli 2011

LJN: BR4869

Tenuitvoerlegging Schadevergoedingsmaatregel.

1. Het beroep van eiser op rechtsongelijkheid met andere dader wordt verworpen.
2. Eiser heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat de schadevergoedingsmaatregel binnen een redelijke termijn wordt voldaan.
3. Het is vast beleid dat in beginsel geen betalingsregeling meer wordt getroffen indien de veroordeelde de vervangende hechtenis reeds ondergaat.

JBS 2011, nr. 171

Rb. Almelo (civiel, voorzieningenrechter) 27 juli 2011

LJN: BR3760

Vordering contact- en gebiedsverbod. De laatste mishandeling dateert van maart jl. De ano-

Colofon

In het Jurisprudentiebulletin van Slachtofferhulp Nederland (JBS) wordt jurisprudentie verzameld die van belang kan zijn voor de juridische dienstverlening aan slachtoffers.

De opgenomen uitspraken worden onderverdeeld in rubrieken. Binnen de rubrieken zijn de uitspraken chronologisch gerangschikt.

De uitspraken worden over het algemeen sterk verkort weergegeven. Aanvullingen en weglatingen door de redactie worden zo: *[cursief]* weergegeven. Sommige uitspraken zijn door de redactie van (kort) commentaar voorzien.

De uitspraken betreffen merendeels strafzaken van de meervoudige kamers. Indien dat anders is, wordt dat vermeld.

Het JBS verschijnt in beginsel maandelijks en is te vinden via:

www.slachtofferhulp.nl/Algemeen/Slachtofferzorg/Jurisprudentiebulletin/

U kunt het JBS via e-mail toegestuurd krijgen door een berichtje te sturen aan JBS@slachtofferhulp.nl.

De redactie heeft altijd belangstelling voor (niet gepubliceerde) uitspraken die in het JBS zouden kunnen worden opgenomen.

Redactie:

mr. A.H. Sas

Contact:

JBS@slachtofferhulp.nl

Zie ook:

www.slachtofferhulp.nl/

Vordering benadeelde partij en schadevergoedingsmaatregel

150.

Rechtbank Maastricht

1 juli 2011

LJN: BR0102

Het enkele feit dat bij de vordering niet een afschrift uit de ANWB smartengeldgids met vergelijkbare zaken is gevoegd, maakt de vordering niet onvoldoende onderbouwd.

De rechtbank:

[Poging doodslag, art. 287 Sr.][...]

Vordering ter zake immateriële schade

De rechtbank is van oordeel dat deze schade rechtstreeks voortvloeit uit het subsidiair bewezenverklaarde. Gelet op de onderbouwing van de vordering en het verhandelde ter terechtzitting alsmede hetgeen in vergelijkbare gevallen wordt gevorderd en opgelegd, stelt de rechtbank de schade naar billijkheid vast op €1.500,00. De rechtbank ziet geen reden om van het gevorderde bedrag af te wijken, te meer nu deze niet voldoende is betwist. Het enkele feit dat bij de vordering niet een afschrift uit de ANWB smartengeldgids met vergelijkbare zaken is gevoegd, maakt de vordering niet onvoldoende onderbouwd, zoals de raadsman heeft betoogd.

[...]

151.

Rechtbank Utrecht

1 juli 2011

LJN: BR0824

*Afwijzing kosten voor bezoek aan R-C.
Art. 11 lid 1 onder c Besluit tarieven in strafzaken 2003?*

De rechtbank:

[Openlijke geweldpleging art. 141 Sr.][...]

De rechtbank wijst een deel van de vordering af, te weten €24,40 opgevoerd onder materiële schade, nu gemaakte kosten voor een bezoek aan de rechter-commissaris op andere wijze vergoed worden.

[...]

152.

Rechtbank Arnhem

4 juli 2011

LJN: BR0197

Onevenredige belasting. Er is niet zonder meer vast te stellen dat de benadeelde partij schade tot de gestelde omvang heeft geleid. Ter terechtzitting is geen nadere toelichting gegeven en de rb. acht bewijslevering (mede gezien het late stadium van de procedure) onevenredig belastend.

Art. 361 lid 3 Sv.

De rechtbank:

[Medeplegen poging doodslag art. 287 Sr.][...]

De verdediging heeft primair verzocht de benadeelde partij niet-ontvankelijk te verklaren in de vordering, aangezien vrij-spraak is bepleit. Subsidiair heeft de verdediging verzocht de benadeelde partij niet-ontvankelijk te verklaren in de vordering, aangezien de vordering een onevenredige belasting van het strafgeding oplevert. Meer subsidiair heeft de verdediging bepleit een deel van de vordering als voorschot toe te wijzen.

[...]

Ten aanzien van de vergoeding voor een mobiele telefoon (ter omvang van €314,94), "verplaatste schade" (ter omvang van €600,-) en kosten van de tandarts (ter omvang van €92,23) en ten aanzien van een deel van de vergoeding voor directe kledingschade (te weten: een bedrag van €170,- van de €420,00) en een deel van het opvragen van medische informatie (te weten: een bedrag van €109,19 van de €347,30), is de rechtbank van oordeel dat behandeling van de vordering een onevenredige belasting van het strafgeding zou opleveren. Er is niet zonder meer vast te stellen dat de benadeelde partij schade tot de gestelde omvang heeft geleid, ter terechtzitting is geen nadere toelichting gegeven en de rechtbank acht bewijslevering (mede gezien het late stadium van de procedure) onevenredig belastend. In zoverre kan de benadeelde partij daarom thans in haar vordering niet worden ontvangen en kan zij haar vordering slechts bij de burgerlijke rechter aanbrengen.

[...]

153.

Hoge Raad

5 juli 2011

LJN: BQ5780

De immateriële schade van moeder en kind zijn als één bedrag vermeld op het voegingsformulier, maar:

1. De advocaat van de moeder heeft ter zitting tevens opgave heeft gedaan van de ten behoeve van de minderjarige dochter gevorderde schadevergoeding. De moeder heeft zich hierdoor mede als wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige als benadeelde partij in het geding in eerste aanleg heeft gevoegd.

2. De moeder, die het bedrag van haar oorspronkelijke vordering in hoger beroep heeft gehandhaafd, heeft zich daarmee ook in hoger beroep mede als wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige als benadeelde partij in het geding heeft gevoegd.

Art. 51 f lid 4 (art.51b (oud) Sv) en art. 421 lid 3 Sv.

Conclusie A-G Jörg:

1. Het gerechtshof te Arnhem heeft bij arrest van 9 oktober 2009 verzoeker wegens het opzettelijk aan het ouderlijk gezag onttrekken van een kind (art. 279 Sr) veroordeeld tot een gevangenisstraf van zestien maanden, waarvan acht maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaar. Verzoeker heeft zijn destijds vijfjarige dochter zonder toestemming van de moeder meegenomen naar Tunesië, terwijl alleen de moeder het ouderlijk gezag heeft. Bijna drie maanden later zijn moeder en dochter herenigd.

Het hof heeft de vorderingen tot schadevergoeding van moeder en dochter toegewezen tot een bedrag van €6.465,90 respectievelijk €5.000, met in zoverre oplegging van een schadevergoedingsmaatregel, subsidiair 67 respectievelijk 60 dagen hechtenis.

2. Namens verzoeker heeft mr. M.L.M. van der Voet, advocaat te Amsterdam, twee middelen van cassatie voorgesteld.

3. Namens de benadeelde partijen is door mr. M. Nurdogan-Ferwerda, advocaat te Amsterdam, het eerste middel van verzoeker schriftelijk weersproken.

4. Het eerste middel klaagt dat het hof de minderjarige dochter [betrokkene 1] ten onrechte als benadeelde partij in haar vordering heeft ontvangen, omdat zij zich niet bij apart voegingsformulier dan wel mondeling ter terechtzitting als benadeelde partij heeft gevoegd.

[...]

8. Het proces-verbaal van de terechtzitting in eerste aanleg houdt voor zover hier van belang het volgende in:(1)

"Namens de benadeelde partij is aanwezig mr. Nurdogan-Ferwerda, advocaat te Amsterdam.

(...)

De raadvrouw mr. Nurdogan-Ferwerda voert het woord namens de benadeelde partij overeenkomstig de door haar overgelegde toelichting (bijlage 1).

(...)

De officier van justitie voert het woord, zakelijk weergegeven:

(...)

Ik heb nog een vraag. Nederhand stelt zich als benadeelde partij, blijkbaar ook als wettelijk vertegenwoordiger van [betrokkene 1]. Er blijkt ook immateriële schade te zijn met betrekking tot [betrokkene 1]. Dat staat niet op het formulier vermeld.

De raadvrouw mr. Nurdogan-Ferwerda voert het woord, zakelijk weergegeven:

Dat is niet expliciet op het formulier aangegeven. De vordering ziet ook op de door [betrokkene 1] geleden immateriële schade. Er is geen onderscheid gemaakt tussen [betrokkene 1] en haar moeder. Er is één bedrag vermeld."

[...]

11. Het hof heeft ten aanzien van de vordering van [betrokkene 1] als benadeelde partij het volgende in de bestreden uitspraak overwogen:

"[...] Hoewel er in het dossier geen afzonderlijk voegingsformulier ten name van [betrokkene 1] aanwezig is, zal het hof hieraan voorbij gaan, nu de advocaat van [benadeelde partij] in eerste aanleg heeft aangegeven dat [benadeelde partij] zich ook als wettelijk vertegenwoordiger van [betrokkene 1] heeft gevoegd. [...]"

12. Het burgerlijk recht schrijft voor dat een minderjarige procesonbekwaam is en derhalve voor burgerlijke handelingen een wettelijke vertegenwoordiger behoeft (vgl. art. 234, eerste lid, j° 253 van het Eerste Boek van het Burgerlijk Wetboek). De minderjarige heeft ook als benadeelde partij in het strafproces een wettelijke vertegenwoordiger nodig (art. 51f, vierde lid, Sv; tot 1 januari 2011 art. 51c Sv). Deze regel strekt ter bescherming van de minderjarige tegen onberaden procederen. Er wordt niet altijd duidelijk onderscheiden om welke hoedanigheid van de wettelijke

vertegenwoordiger het gaat bij het indienen van een vordering: 'pro se' of 'qualitate qua' (vgl. HR 22 september 1995, NJ 1995, 731).(2) Zo kan een deel van een vordering gezien de inhoud geacht worden te zijn gedaan in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van een minderjarige, terwijl de vordering voor het overige betrekking heeft op door de vertegenwoordiger zelf geleden schade.

13. Een benadeelde partij kan zich zowel ter terechtzitting in eerste aanleg, voordat de officier van Justitie het requisitoir houdt, mondeling of schriftelijk in het strafproces voegen, alsook door tevoren een voegingsformulier in te dienen (voorheen art. 51b Sv; sinds 1 januari 2011 art. 51g Sv). Betreft het een schriftelijke voeging vooraf door een minderjarige, dan dient de wettelijke vertegenwoordiger het voegingsformulier te ondertekenen. Er staat niets aan in de weg dat een benadeelde partij zich tevoren schriftelijk voegt en vervolgens nogmaals tijdens de terechtzitting, bijvoorbeeld om aan de eerdere voeging klevende gebreken te herstellen. Met de wettelijke regeling is immers beoogd ter bescherming van slachtoffers van een strafbaar feit ruime mogelijkheden te bieden zich in het strafproces als benadeelde partij te voegen (vgl. HR 16 maart 2004, LJN AO1486). De advocaat die ter terechtzitting namens een minderjarige optreedt, dient mondeling of schriftelijk gevolmachtigd te zijn door de wettelijke vertegenwoordiger om namens deze op te treden.(3)

14. In de onderhavige zaak heeft het hof vastgesteld dat alleen [benadeelde partij] het ouderlijk gezag over [betrokkene 1] uitoefent, zodat zij ingevolge art. 253i, derde lid, van het Eerste Boek van het Burgerlijk Wetboek j°art. 51f, vierde lid, Sv degene is die haar minderjarige dochter in rechte vertegenwoordigt.

15. Het hof heeft geoordeeld dat de benadeelde partij [benadeelde partij] zich zowel in eerste aanleg alsook in hoger beroep in het strafproces mede als wettelijke vertegenwoordiger van [betrokkene 1] heeft gevoegd met een vordering tot schadevergoeding. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is evenmin onbegrijpelijk. Het voegingsformulier is door de wettelijke vertegenwoordiger [benadeelde partij] ingediend en omvat niet alleen een vordering tot vergoeding van door haarzelf geleden materiële en immateriële schade. Gezien de bij het voegings-

formulier gevoegde bijlage (nr. 1) en de op de vordering gegeven mondelinge toelichting omvat de vordering immers ook de vordering tot vergoeding van door haar dochter geleden immateriële schade. Voorts volgt uit het verhandelde ter terechtzitting in eerste aanleg en in hoger beroep dat de advocaat door de wettelijke vertegenwoordiger gevolmachtigd was om namens haar op te treden, dus zowel voor de moeder zelf als ook voor haar als wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarige.

[...]

Voetnoten:

- (1) Het hier geciteerde betreft het verhandelde ter terechtzitting voordat de officier van Justitie in de gelegenheid is gesteld te rekwireren.
- (2) J. de Boer, Asser Personen- en familie-recht, nr. 791.
- (3) C. Hol, SDU Commentaar Strafvordering Eindonderzoek, ad art. 51a - 51f Sv, C.2.6.

De Hoge Raad:

[Voor gang van zaken zie hierboven de conclusie van de A-G] [...]

2.5. In aanmerking genomen dat uit het proces-verbaal van de terechtzitting van de Rechtbank blijkt dat de advocaat van de benadeelde partij [benadeelde partij] opgave heeft gedaan van de ten behoeve van [betrokkene 1], de minderjarige dochter van Nederhand, gevorderde schadevergoeding, geeft het oordeel van het Hof dat [benadeelde partij] zich mede als wettelijk vertegenwoordiger van [betrokkene 1] als benadeelde partij in het geding in eerste aanleg heeft gevoegd, geen blijk van een onjuiste opvatting omtrent art. 51b (oud) Sv. 's Hofs oordeel dat [benadeelde partij], die het bedrag van haar oorspronkelijke vordering heeft gehandhaafd, zich ook in hoger beroep mede als wettelijk vertegenwoordiger van [betrokkene 1] als benadeelde partij in het geding heeft gevoegd, geeft evenmin blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dit oordeel behoeft geen nadere motivering.

[...]

154.
Hoge Raad
5 juli 2011
LJN: BP7851

A-G Silvis: De overweging van het hof dat de vordering benadeelde partij tot een bepaald bedrag rechtstreekse schade betreft die zich leent voor behandeling in het strafproces behoeft geen nadere motivering en kan alleen op begrijpelijkheid worden getoetst. Hierbij is ook van belang dat ter terechtzitting geen verweren tegen de vordering zijn aangevoerd.
Art. 361 lid 2 onder b en lid 3 (oud) Sv.

Conclusie A-G Silvis:

[...]

14. Het derde middel klaagt dat het hof de beslissing tot gedeeltelijke toewijzing van de vordering van de benadeelde partij onvoldoende met redenen heeft omkleed.

[...]

16. Het hof heeft de vordering van de benadeelde partij tot een bedrag van € 597,15 toegewezen en heeft daartoe overwogen dat vast is komen te staan dat de benadeelde partij als gevolg van het bewezenverklaarde rechtstreeks schade heeft geleden, en voorts, dat dit gedeelte van de vordering van zo eenvoudige aard is, dat dit zich leent voor behandeling in deze strafzaak. Deze motivering van het hof behoeft, mede gelet op de omstandigheid dat door de verdediging ter terechtzitting geen verweren zijn aangevoerd ten aanzien van de vordering van de benadeelde partij, geen nadere, bijzondere motivering.(2) Nu het middel verder niet klaagt over de begrijpelijkheid van de beslissing van het hof en de daaraan ten grondslag liggende motivering, behoeft het verder geen bespreking. Ook het derde middel faalt.

[...]

Voetnoot:

[...]

2 Zie HR 27 juni 1997, nr. 103.926 (niet gepubliceerd), alsook Van Maurik, in T&C Sv, 8e, aant. 3 en 4 op art. 361.

[Het middel leidde niet tot cassatie met toepassing door de HR van art. 81 RO: geen nadere motivering nodig.]

155.
Hoge Raad
5 juli 2011
LJN: BQ5730

Geen beslissing over vordering benadeelde partij in eerste aanleg. Nu de benadeelde partij zich in hoger beroep niet opnieuw heeft gevoegd, had het hof niet – zoals het heeft gedaan – alsnog over de vordering mogen beslissen.
Art. 51b lid 1 (oud) en art. 421 lid 3 Sv.

De Hoge Raad:

[...]

2. Beoordeling van het eerste middel

2.1. Het middel klaagt over de toewijzing door het Hof van de vordering van de benadeelde partij.

2.2. Het Hof heeft de vordering van de benadeelde partij toegewezen tot een bedrag van €31,76 en de vordering voor het overige afgewezen. Het Hof heeft de toewijzing van die vordering als volgt gemotiveerd:

"In het dossier bevindt zich een voegingsformulier van de benadeelde partij [benadeelde partij] van 15 juli 2007 die blijkens een stempelafdruk op genoemde brief op 18 juli 2007 bij het arrondissementsparket te 's-Gravenhage is binnengekomen. Naar 's hofs oordeel heeft de benadeelde partij zich gevoegd op 18 juli 2007 en derhalve tijdig vóór de zitting van 25 augustus 2008. De politierechter had ten aanzien van deze vordering dan ook een beslissing dienen te nemen, het welk niet is geschied.

Nu de benadeelde partij zich overeenkomstig het bepaalde in artikel 51b, eerste lid, Wetboek van Strafvordering heeft gevoegd, zal het hof ten aanzien van deze vordering - welke geacht wordt door de politierechter te zijn afgewezen - alsnog een beslissing nemen.

Blijkens voornoemd voegingsformulier heeft de benadeelde partij een vordering ingediend tot vergoeding van geleden materiële schade als gevolg van het aan de verdachte onder 1 tenlastegelegde, tot een bedrag van €201,76.

De advocaat-generaal heeft geconcludeerd tot toewijzing van een gedeelte van de vordering van de benadeelde partij, tot een bedrag van €31,76 en niet-ontvankelijkverklaring van de benadeelde partij voor het overige, met oplegging van de schadevergoedingsmaatregel.

De vordering van de benadeelde partij is door en namens de verdachte betwist. Naar het oordeel van het hof heeft de benadeelde partij aangetoond dat tot een bedrag van €31,76 materiële schade is geleden. Deze schade is een rechtstreeks gevolg van het onder 1 bewezenverklarde. De vordering van de benadeelde partij zal derhalve tot dat bedrag worden toegevoegd.

Het hof is voorts van oordeel dat het causale verband tussen de overige door de benadeelde partij gestelde materiële schade en het onder 1 bewezenverklarde ontbreekt. De vordering zal derhalve voor dat deel worden afgewezen.

Dit brengt mee dat de verdachte dient te worden veroordeeld in de kosten die de benadeelde partij tot aan deze uitspraak in verband met de vordering heeft gemaakt, welke kosten het hof vooralsnog begroot op nihil, en in de kosten die de benadeelde partij ten behoeve van de tenuitvoerlegging van deze uitspraak nog moet maken."

2.3. In aanmerking genomen a. dat de aantekening van het mondelinge vonnis van de Politierechter niet een toewijzing inhoudt van de door de benadeelde partij gevorderde schadevergoeding, en b. dat niet blijkt dat de benadeelde partij zich op de voet van art. 421, derde lid, Sv in het geding in hoger beroep heeft gevoegd, heeft het Hof door te overwegen en te beslissen op de vordering als hiervoor onder 2.2 vermeld, gehandeld in strijd met art. 361 in verbinding met art. 415 Sv (vgl. HR 16 maart 1993, LJN AD1844, NJ 1993/585). Het middel klaagt daarover terecht.

[...]

156.
Rechtbank Haarlem
6 juli 2011
LJN: BR1498

Het verweer dat hoofdelijke toewijzing onwenselijk is, omdat dit de verdachte zou kunnen dwingen tot het zoeken van contact met zijn medeverdachte(n), wordt door de rb. gepasseerd.

Art. 6:166 BW.

De rechtbank:
[Gekwalificeerde diefstal in vereniging meermalen gepleegd art. 311 Sr.] [...]

8. Vorderingen benadeelde partijen en schadevergoedingsmaatregel

De raadsman heeft in zijn pleidooi verzocht de vorderingen van de benadeelde partijen – indien en voor zover de rechtbank deze voor toewijzing vatbaar acht – niet hoofdelijk toe te wijzen, nu dit verdachte zou dwingen tot het zoeken van contact met zijn medeverdachte(n) over de onderlinge verdeling van de opgelegde betalingsverplichtingen, hetgeen als onwenselijk moet worden beschouwd met het oog op het gevaar dat dit contact leidt tot een terugval in het oude delictpatroon. De rechtbank legt dit verzoek van de raadsman terzijde. Voor zover de door de raadsman betrokken stelling dat hoofdelijke toewijzing tot onderling overleg met medeverdachte(n) zou nopen al juist zou zijn, meent de rechtbank dat het door de raadsman geschetste scenario voor rekening en risico van de verdachte dient te komen en niet mag worden afgewenteld op de benadeelde partijen die een gerechtvaardigde aanspraak hebben op een volledige en voortvarende betaling van de door hen geleden schade.

[...]

157.
Rechtbank Maastricht
13 juli 2011
LJN: BP1602

1. Bij diefstal van autosleutels komt volgens de rb. niet voor vergoeding in aanmerking de kosten van het vervangen van de sloten.

2. Gelet op de geschonden norm (diefstal) komt benadeelde volgens de rb. niet voor immateriële schadevergoeding in aanmerking.

Art. 6:98 BW en Art. 6:106 BW.

De rechtbank:
[Gekwalificeerde diefstal, meermalen gepleegd, art. 310 en 311 Sr.] [...]

Uit het onderzoek ter terechtzitting is niet komen vast te staan dat aan deze benadeelde partij door het hiervoor onder 2 bewezen verklaarde strafbare feit [*diefstal met braak en inklimming*] rechtstreeks de door haar gevorderde materiële schade is toegebracht. De rechtbank zal de benadeelde partij wat betreft de gevorderde materiële schade daarom niet-ontvankelijk verklaren in haar vordering. De rechtbank merkt daarbij op dat bij de diefstal van een autosleutel, de materiële schade (bijzondere gevallen daargelaten) schuilt in het verlies van die ene sleutel. De waarde van die sleutel komt dan voor vergoeding in aanmerking en niet, zoals hier gevorderd,

de kosten van het vervangen van alle sloten op de auto.

De rechtbank overweegt ten aanzien van de gevorderde immateriële schade het volgende. Er bestaat, gelet op de van toepassing zijnde bepalingen uit het burgerlijk recht, eerst dan, en vooral dan, een verplichting tot schadevergoeding, indien de geschonden norm strekt tot bescherming van het slachtoffer tegen de schade zoals het slachtoffer die geleden heeft. In het onderhavige geval beoogt de geschonden norm, artikel 311 van het Wetboek van Strafrecht, de bescherming van iemands vermogen. Bij die stand van zaken komt dus alleen de schade aan iemands vermogen, materiële schade dus, voor vergoeding in aanmerking. Voor een vergoeding van immateriële schade zou dan alleen nog ruimte zijn, indien er tevens een ongeschreven betamelijkheidsnorm is overtreden. Dat is echter niet het geval. Vanwege het niet-voldaan zijn aan dit wettelijke vereiste voor ontvankelijkheid, zal de benadeelde partij ook voor wat betreft de gevorderde immateriële schade niet-ontvankelijk worden verklaard in haar vordering. [...]

158.
Rechtbank Rotterdam
18 juli 2011
LJN: BR2006

De predispositie van de benadeelde partij staat niet in de weg aan een voorschot voor immateriële schade. Een deskundigenonderzoek ter vaststelling van de causaliteit tussen daad en schade is voor dit oordeel niet nodig.
Art. 6:106 BW.

De rechtbank:
[Poging doodslag art. 287 Sr en openlijke geweldpleging art. 141 Sr.][...]

Als benadeelde partij heeft zich in het geding gevoegd: [slachtoffer 2], wonende te Rotterdam, ter zake van feiten 2 en 3. De benadeelde partij vordert vergoeding van materiële schade tot een bedrag van €108,- en immateriële schade tot een bedrag van €5.000,-.

Nu is komen vast te staan dat aan de benadeelde partij als gevolg van de onder 2 en 3 bewezen verklaarde strafbare feiten rechtstreeks schade is toegebracht en de verdachte de hoogte van de gevorderde schadevergoeding niet heeft betwist, zal

de vordering voor wat betreft de materiële schade geheel worden toegewezen. Voorts is vast komen te staan dat aan de benadeelde partij als gevolg van het bewezen verklaarde strafbare feit rechtstreeks immateriële schade is toegebracht. Die schade zal, op dit moment bij wijze van voorschot - naar maatstaven van billijkheid - worden vastgesteld op €5.000,- zodat de vordering tot dit bedrag zal worden toegewezen.

De verdediging heeft gewezen op de predispositie van de benadeelde partij, te weten reeds bestaande psychische en fysieke klachten, waarvoor hij onder behandeling was. De psychische impact van de schietpartij op de benadeelde partij zelf en als ooggetuige van de schietpartij op zijn zoon en de fysieke gevolgen van de openlijke geweldpleging en vooral de schietpartij, rechtvaardigen ook op zichzelf beschouwd een vergoeding - bij wijze van voorschot - van immateriële schade tot voornoemd bedrag. De predispositie van de benadeelde partij staat hieraan niet in de weg. Een deskundigenonderzoek ter vaststelling van de causaliteit tussen daad en schade is voor dit oordeel niet nodig. Het op die noodzaak gebaseerde verweer strekkende tot niet-ontvankelijkheid van de vordering van de benadeelde partij wordt dan ook verworpen.
[...]

159.
Rechtbank Zutphen
19 juli 2011
LJN: BR2184

1. Geen rechtstreekse schade. De gemeente is ten aanzien van de eerste groep geschonden graven niet de rechthebbende. De schade aan die graven is dan ook niet rechtstreeks aan de gemeente toegebracht. Dat de vorderingen van de rechthebbenden aan de gemeente zijn gecedeerd, maakt dit niet anders.
2. Wel rechtstreekse schade. Ten aanzien van de tweede groep graven is geen rechthebbende bekend. Op grond van zaakwaarneming heeft de gemeente zorggedragen voor deze graven. De schade toegebracht aan deze graven is onder deze omstandigheden dan ook schade die rechtstreeks aan de gemeente is toegebracht.
Art. 361 lid 2 onder b Sv en 6:198 BW.

De rechtbank:
[Grafschennis art. 149 Sr en beschadiging goederen art. 350 Sr.][...]

De benadeelde partij gemeente Heerde heeft zich met een vordering tot schadevergoeding ten bedrage van €19.290,73 gevoegd in het strafproces ten aanzien van het onder 1 en 2 ten laste gelegde.

De officier van justitie heeft zich op het standpunt gesteld dat de vordering in het geheel kan worden toegewezen. De rechthebbenden van de graven hebben hun vorderingen op verdachte gecedeerd aan de gemeente. Door deze cessie kan de gemeente namens deze rechthebbenden de schade vorderen. Daarnaast is de gemeente rechtstreeks rechthebbende voor zover het de graven betreft zonder eigenaar.

De raadvrouw heeft onder meer gesteld dat de benadeelde partij niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in haar vordering. De vordering is onvoldoende gespecificeerd. Daarnaast kunnen uren van de eigen medewerkers niet worden toegewezen, omdat dit geen rechtstreekse schade is.

Voor zover de vordering van de gemeente Heerde ziet op schade aan de graven zoals onder 1 bewezen verklaard, overweegt de rechtbank het volgende. Voor de benadeelde partij is het in het strafgeding mogelijk schadevergoeding te vorderen voor zover dit de rechtstreekse schade betreft haar toegebracht door het bewezen verklaarde feit. De gemeente Heerde is ten aanzien van de graven zoals onder 1 bewezen verklaard echter niet de rechthebbende. De schade aan die graven is dan ook niet rechtsreeks aan de gemeente toegebracht. Dat de vorderingen van de rechthebbenden aan de gemeente zijn gecedeerd, maakt dit niet anders.

Voor zover de vordering van de gemeente Heerde ziet op schade aan de graven zoals onder 2 bewezen verklaard, is de rechtbank van oordeel dat er wel sprake is van rechtstreekse schade. Ten aanzien van deze graven is immers geen rechthebbende bekend. Op grond van zaakwaarneming heeft de gemeente zorggedragen voor deze graven (art. 6:198 BW). De schade toegebracht aan deze graven is onder deze omstandigheden dan ook schade die rechtstreeks aan de gemeente is toegebracht. De rechtbank zal voor deze graven de vordering tot schadevergoeding dan ook toewijzen, als na te melden.

Gelet op het voorgaande kan de vordering tot schadevergoeding voor dertien graven worden toegewezen. Naar het oordeel van de rechtbank komt daarbij pro rata naast de schade bestaande uit het (directe) herstel van de graven (factuur Beernink) ook die bestaande uit de inzet van de ambtelijke capaciteit/eigen uren in dat verband voor vergoeding in aanmerking (art. 6:96 BW). De rechtbank zal de vordering van de benadeelde partij dan ook voor 13/56ste deel, te weten €4.478,21, toewijzen. De benadeelde partij zal voor het overige niet-ontvankelijk verklaard worden in haar vordering, nu de verdere behandeling van de vordering naar het oordeel van de rechtbank een onevenredige belasting van het strafgeding oplevert.

De benadeelde partij kan derhalve haar vordering voor dat deel slechts aanbrenge bij de burgerlijke rechter.

[...]

160.

Rechtbank Zwolle

21 juli 2011

LJN: BR2581

Oplegging schadevergoedingsmaatregel voor een gedeelte (€ 100.000) van het door de burgerlijke rechter reeds toegewezen bedrag (€ 510.657,88).

Art. 36f Sr.

De rechtbank:

[Medeplegen verduistering art. 322 Sr; medeplegen valsheid in geschrift art. 225 Sr en onjuiste belastingaangifte art. 69 lid 2 Algemene wet inzake rijksbelastingen.]
[...]

Standpunt benadeelde partij

De benadeelde partij [benadeelde partij] heeft zich met een vordering tot schadevergoeding ten bedrage van €225.669,75 gevoegd in het strafproces ten aanzien van het tenlastegelegde. Ter terechtzitting heeft mr. D.J.P. van Barneveld als raadsman van de benadeelde partij haar vordering verhoogd tot een bedrag van €510.657,88 en toewijzing van de vordering bepleit indien het veroordelend vonnis, tot terugbetaling van €510.657,88 aan de Hogeschool, van de civiele rechter te Zutphen niet onherroepelijk is. Indien het vonnis van de rechtbank te Zutphen wel onherroepelijk is, verzoekt de raadsman

de rechtbank de benadeelde partij niet-ontvankelijk te verklaren in haar vordering. In beide voornoemde situaties verzoekt de gemachtigde de rechtbank de schadevergoedingsmaatregel ex artikel 36f van het Wetboek van Strafrecht op te leggen.

Standpunt officier van justitie

De officier van justitie heeft gevorderd dat de vordering van de benadeelde partij niet ontvankelijk dient te worden verklaard nu onzeker is of de vordering, gezien het vonnis van de civiele rechter te Zutphen d.d. 12 januari 2011, uitvoerbaar is. Voorts verzoekt de officier van justitie het verzoek tot oplegging van de schadevergoedingsmaatregel ex artikel 36f van het Wetboek van Strafrecht af te wijzen.

Standpunt verdediging

De raadsman van verdachte is van oordeel dat de vordering van de benadeelde partij [benadeelde partij], niet-ontvankelijk dient te worden verklaard nu de civiele rechter te Zutphen verdachte reeds in een civiele procedure heeft veroordeeld tot terugbetaling van €510.657,88 aan de Hogeschool en dit vonnis inmiddels onherroepelijk is. Voorts verzoekt de raadsman het verzoek tot oplegging van de schadevergoedingsmaatregel ex artikel 36f van het Wetboek van Strafrecht af te wijzen.

Het oordeel van de rechtbank

De rechtbank is van oordeel dat is komen vast te staan dat de benadeelde partij [benadeelde partij], rechtstreeks schade heeft geleden ten gevolge van de ten laste van verdachte bewezen verklaarde feiten.

De benadeelde partij [benadeelde partij], wordt door de rechtbank in haar vordering niet-ontvankelijk verklaard nu verdachte reeds door de burgerlijke rechter te Zutphen d.d. 12 januari 2011 onherroepelijk is veroordeeld tot terugbetaling van €510.657,88 aan voornoemde benadeelde partij.

Met betrekking tot het verzoek tot oplegging van de schadevergoedingsmaatregel ex artikel 36f van het Wetboek van Strafrecht is de rechtbank van oordeel dat nu verdachte naar burgerlijk recht aansprakelijk is bevonden voor de in de onderhavige strafzaak bewezen feiten de maatregel conform artikel 36f van het Wetboek van Strafrecht – als uitgangspunt –

kan worden opgelegd. Zoals reeds overwogen is verdachte uit eigen beweging nog niet overgegaan tot betaling van enig bedrag aan de benadeelde partij, zodat toewijzing van de verzochte schadevergoedingsmaatregel reeds op die grond in de rede ligt. De rechtbank voorziet evenwel dat het opleggen van de schadevergoedingsmaatregel voor het volledige bedrag van €510.657,88 slechts zal leiden tot het in de toekomst ten uitvoer leggen van vervangende hechtenis. Anderzijds noopt de betalingsmoraal van verdachte tot enige aansporing middels het gedeeltelijk toewijzen van het gevorderde bedrag. Ten behoeve van de benadeelde partij zal de rechtbank derhalve de vordering toewijzen voor een bedrag van €100.000,00. [...]

161.

Gerechtshof Leeuwarden

25 juli 2011

LJN: BR2933

Slachtoffer overlijdt, maar niet ten gevolge van het strafbare feit, alvorens hij zich heeft kunnen voegen als benadeelde partij. Slachtoffer heeft bij aangifte te kennen gegeven dat hij zich voor zijn ontstane schade wilde voegen in het strafproces. Vordering door weduwe ingediend is ontvankelijk.

Het hof:

[Zware mishandeling art. 302 Sr.][...]

De benadeelde partij is op 28 mei 2010 overleden, anders dan ten gevolge van het strafbare feit. De weduwe van de benadeelde partij heeft zich in eerste aanleg namens de benadeelde partij in het strafproces gevoegd met een vordering tot schadevergoeding. Deze bedraagt €375,27. De vordering is bij het vonnis waarvan beroep toegewezen.

Ingevolge het bepaalde in artikel 51a, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering kunnen de erfgenamen van de benadeelde partij zich voegen in het strafproces, indien de benadeelde partij ten gevolge van het strafbare feit is overleden.

In het onderhavige geval brengt dat mee dat de weduwe van de benadeelde partij zich in beginsel niet zelfstandig kan voegen in het strafproces. Onder verwijzing naar een arrest van het Hof Amsterdam d.d. 21 december 2000, NJ 2001, 168, is het hof van oordeel dat het voorgaande

uitzondering lijdt in het geval dat de benadeelde partij overlijdt, nadat de benadeelde partij zich heeft gevoegd, maar voordat er op de vordering is beslist. In dat geval kunnen de nabestaanden met succes datgene vorderen wat de benadeelde zou zijn toegekomen.

In het onderhavige geval heeft de benadeelde partij in zijn aangifte aangegeven de door het strafbare feit ontstane schade te willen verhalen op verdachte en zich daartoe ter terechtzitting te willen voegen als benadeelde partij. Gelet op dit wilsbesluit van de benadeelde partij, is het hof van oordeel dat de weduwe van de benadeelde partij zich namens de benadeelde partij kon voegen in het strafproces.

Uit het onderzoek ter terechtzitting is voldoende gebleken dat de benadeelde partij als gevolg van het primair bewezenverklarde handelen van verdachte rechtstreeks schade heeft geleden. Verdachte is tot vergoeding van die schade gehouden zodat de vordering zal worden toegevoegd.
[...]

Contact- of gebiedsverbod als bijzondere voorwaarde:

**162.
Rechtbank Arnhem
4 juli 2011
LJN: BR0182**

*Eerwraak. Contactverbod teneinde verdachte ervan te weerhouden om wederom de confrontatie te zoeken.
Art. 14c Sr.*

De rechtbank:
[Poging moord (eerwraak) art. 289 Sr]
[...]

Beoordeling van de standpunten en conclusie

Verdachte is samen met zijn broers midden in de nacht naar de woning van het slachtoffer gereden met het plan om het slachtoffer een lesje te leren, met geen andere reden dan dat zij zich in hun eer of in de eer van hun familie voelden aangetaast vanwege een vermeende uitlating van het slachtoffer. Daar aangekomen hebben ze het slachtoffer naar buiten gelokt en hebben ze hem buiten met z'n vieren ge-

schopt, geslagen en met een metalen staaf geslagen. Ze hebben het slachtoffer vervolgens hulpeloos gewond op de grond achtergelaten. Na dit gebeuren is verdachte alleen nog teruggelopen naar het slachtoffer en heeft hij het slachtoffer nog tweemaal met een metalen staaf op zijn hoofd geslagen om hem finaal uit te schakelen. Hij heeft het slachtoffer voor dood achtergelaten.
[...]

Het voorwaardelijk deel wordt opgelegd teneinde verdachte ervan te weerhouden in de toekomst dergelijke feiten opnieuw te plegen en om wederom de confrontatie met [slachtoffer] op te zoeken. Om die reden wordt als bijzondere voorwaarde een contactverbod opgelegd.
[...]

**163.
Gerechtshof Leeuwarden
15 juli 2011
LJN: BR1727**

*Gezien het feit dat de zaken (o.a. belaging) dateren uit 2007 en verdachte recent niet meer met politie en justitie in aanraking is gekomen, legt het hof geen contactverbod als bijzonder voorwaarde op.
Art. 14c Sr.*

Het hof:
[Belaging art. 285b Sr, belediging art. 266 Sr en bevel negeren om een voor de openbare dienst bestemd lokaal te verlaten art. 139 Sr.]
[De advocaat-generaal heeft contactverbod gevorderd met 5 slachtoffers.][...]

Verdachte heeft zich in de eerste helft van 2007 schuldig gemaakt aan meerdere strafbare feiten, waaronder belaging van de secretaris en de voorzitter van de politieke partij het CDA, afdeling [plaats 2]. Hij heeft deze personen stelselmatig lastig gevallen, onder meer door herhaaldelijk te telefoneren.
[...]

Gezien het feit dat de onderhavige zaken dateren uit 2007 en verdachte recent niet meer met politie en justitie in aanraking is gekomen, zal het hof geen - zoals door de advocaat-generaal gevorderd - contactverbod verbinden aan de voorwaardelijk op te leggen gevangenisstraf.
[...]

164.

Rechtbank Utrecht

19 juli 2011

LJN: BR3313

Stalking. In het slechts prille begin van verdachtes besluit om nu echt afstand te nemen van zijn ex-vriendin, ziet de rb. aanleiding om ten aanzien van de bijzondere voorwaarden een proeftijd van drie jaar te gelasten en tevens om als bijzondere voorwaarde op te nemen dat verdachte op geen enkele wijze contact mag leggen met aangeefster, middellijk of onmiddellijk..

Art. 14c Sr.

De rechtbank:

[Belaging art. 285b Sr, bedreigingen met enig misdrijf tegen het leven gericht art. 285 Sr.]

[De officier heeft o.m. een contactverbod gevorderd, met drie jaar proeftijd. De reclassering acht het recidiverisico laag en adviseert een meldingsgebod en behandelverplichting.] [...]

6.3 Het oordeel van de rechtbank

[...]

Verdachte heeft gedurende een periode van meer dan zeven maanden zijn ex-vriendin stelselmatig lastig gevallen door haar, haar familie en vrienden buitensporig veel te bellen en haar onder meer vele e-mailberichten en SMS-berichten te sturen, terwijl zij daar niet van gediend was. Verdachte wist van zijn ex-vriendin en haar familie, maar ook op grond van het zogenaamde normstellende gesprek met de politie en de verschillende verhoren nadien, dat contact met haar – in welke vorm dan ook – niet op prijs werd gesteld. Ook de ouders van verdachte hebben getracht hem van het zoeken van contact af te houden. Verdachte heeft zich daaraan echter niets gelegen laten liggen en heeft zijn ex-vriendin in een aantal internetberichten zelfs met de dood bedreigd.

[...]

Alles afwegende acht de rechtbank de door de officier van justitie gevorderde voorwaardelijke gevangenisstraf op zijn plaats. Met deze straf wordt mede beoogd verdachte ervan te weerhouden opnieuw strafbare feiten te plegen. Bovendien maakt deze straf begeleiding door de reclassering mogelijk, hetgeen de rechtbank noodzakelijk acht, inclusief de hiervoor genoemde bijzondere voorwaarden. In de ernst en het karakter van het bewezenverklarde, in combinatie met het slechts pril-

le begin van verdachtes besluit om nu echt afstand te nemen van zijn ex-vriendin, ziet de rechtbank aanleiding om ten aanzien van de bijzondere voorwaarden een proeftijd van drie jaar te gelasten en tevens om als bijzondere voorwaarde op te nemen dat verdachte op geen enkele wijze contact mag leggen met aangeefster, middellijk of onmiddellijk.

[...]

Tijdelijk huisverbod:

165.

Rechtbank Alkmaar (sector civiel, voorzieningenrechter)

7 juli 2011

LJN: BR4540

1. *Met het intrekken bij verzoeker van zijn zoon, schoondochter en driejarige dochtertje staat vast dat zij anders dan incidenteel in de woning verblijven.*

2. *Het huisverbod kan ook worden opgelegd als er geen fysiek geweld heeft plaatsgevonden maar ook uit voorzorg, bij ernstig vermoeden van een gevaar voor de veiligheid.*

3. *Bij de belangenafweging is onder meer overwogen dat verzoeker nachtopvang is aangeboden, maar daarvan geen gebruik heeft gemaakt.*

Art. 2 lid 1 Wth.

De voorzieningenrechter:

[...]

1 Ontstaan en loop van de procedure

[Zoon, schoondochter en driejarig dochtertje zijn tijdelijk bij vader in gaan wonen. Bij een conflict komt politie ter plaatse. Hulp-officier adviseert huisverbod voor vader. Huisverbod opgelegd. Verzoek voorlopige voorziening ingediend.] [...]

3 Motivering

[...]

3.4. Allereerst dient de voorzieningenrechter de vraag te beantwoorden of belanghebbenden in deze zaak -de zoon, de schoondochter en haar dochtertje- aangemerkt kunnen worden als betrokkenen als bedoeld in artikel 2 van de Wth. Uit hetgeen verzoeker naar voren heeft gebracht is vast komen te staan dat de zoon, de schoondochter en haar dochtertje meer dan incidenteel in de woning verbleven. Hiermee staat vast dat belanghebbenden aan te merken zijn als personen die met

verzoeker anders dan incidenteel in de woning verblijven.

3.5. Vervolgens dient de voorzieningenrechter de vraag te beantwoorden op verweerder op grond van feiten of omstandigheden ten minste een ernstig vermoeden heeft kunnen hebben dat de aanwezigheid van verzoeker in de woning op 3 juli 2011 een ernstig en onmiddellijk gevaar opleverde voor de veiligheid van één of meer van zijn huisgenoten, in dit geval de zoon, de schoondochter en haar dochtertje.

Aan het besluit van 3 juli 2011 heeft de burgemeester een RiHG, een rapport "Situatie ter plaatse", een episode-journaal en een proces-verbaal van 'bevindingen Hulpofficier van Justitie voor een beslissing huisverbod' ten grondslag gelegd. Uit dit stukken blijkt het volgende. Er zijn meerdere meldingen bekend in het registratiesysteem bij de politie met betrekking tot drankproblemen van verzoeker en recent huiselijk geweld. Verzoeker heeft reeds vanaf zijn achttiende een drankprobleem en drinkt al jaren één krat bier per dag. Verzoeker is afgekeurd voor werk en heeft geen dagbesteding. Verzoeker is bekend met probleem, maar een oplossing wordt niet bereikt en dat ligt volgens verzoeker voor een groot deel bij anderen. Er is sprake van willekeurig geweld en volstrekt zonder aanleiding daarbij (dreiging van) plotselinge, extreme uitbarstingen. De frequentie is toegenomen nu betrokkenen bij elkaar in de woning wonen. Tenslotte is in de RiHG aangegeven dat er een driejarig kind in de woning aanwezig is dat elke dag met het drankgebruik van verzoeker wordt geconfronteerd.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

Voor zover het betoog van verzoeker ertoe strekt dat de conclusies in het RiHG niet zijn gebaseerd op feiten, volgt de voorzieningenrechter dat betoog niet. Nu verzoeker geen gronden heeft aangevoerd die aanleiding geven tot twijfel aan de juistheid van de in het RiHG genoemde feiten en omstandigheden, heeft de burgemeester het RiHG in aanmerking mogen nemen bij het opleggen van het huisverbod. Ook volgt de voorzieningenrechter verzoeker niet in zijn stelling dat het bestreden besluit enkel is genomen op de verklaring van de zoon. Uit het RiHG blijkt dat ook daarin de bestaande meldingen in het re-

gistratiesysteem van de politie zijn meegenomen.

Verzoeker heeft niet ontkend dat er op 3 juli 2011 een incident heeft plaatsgevonden waarbij tussen hem en zijn zoon ruzie is geweest. Ook heeft verzoeker niet ontkend dat er eerder sprake van incidenten is geweest. Verzoeker erkent dat bij hem langdurige alcoholproblematiek speelt.

Voor zover de man heeft gesteld dat het huisverbod onterecht is opgelegd omdat er geen sprake is geweest van fysiek geweld, is de rechtbank van oordeel dat die stelling niet slaagt. Het in artikel 2 van de Wth genoemde 'gevaar voor de veiligheid' is niet gedefinieerd als fysiek geweld. Uit de ontstaansgeschiedenis en het systeem van de Wth volgt dat verschillende factoren en omstandigheden onder de noemer 'gevaar voor de veiligheid' kunnen vallen, waaronder fysiek geweld. Maar ook de dreiging voortkomend uit een fikse ruzie, geestelijke mishandeling, verwaarlozing of verslaving kunnen leiden tot de conclusie dat er sprake is van gevaar voor de veiligheid waarvoor een huisverbod kan worden opgelegd. Het huisverbod heeft een uitgesproken preventief karakter en is primair gericht op het voorkomen van (verder) geweld. Hieruit volgt dat niet alleen bij een feitelijke escalatie een huisverbod kan worden opgelegd, maar dat ook uit voorzorg, bij ernstig vermoeden van een gevaar voor de veiligheid, een huisverbod kan worden opgelegd. De maatregel van een tijdelijk huisverbod strekt tot bescherming van de medebewoners en heeft geen strafrechtelijk karakter. Onder de feiten en omstandigheden, genoemd in artikel 2 van de Wth, worden wel mede begrepen de politiegegevens met betrekking tot de persoon ten aanzien van wie wordt overwogen een huisverbod op te leggen, voor zover de burgemeester deze gegevens behoeft in het kader van zijn afweging. Blijkens de RiHG is er eerder sprake geweest van huiselijk geweld. Ter zitting is aangegeven dat er reeds in april overwogen is een huisverbod op te leggen. Verzoeker heeft erkend een jarenlang alcoholprobleem te hebben. Dat betrokkenen hier mee bekend waren of in ieder geval zouden moeten zijn toen verzoeker hen tijdelijk onderdak bood, maakt niet dat zij escalaties als gevolg van het alcoholprobleem van verzoeker zouden moeten dulden. Te meer niet nu zich onder de betrokkenen een driejarig kind bevindt. In het

bestreden besluit is het volgende opgenomen: "Er is sprake van een fors dagelijks alcoholprobleem waarbij gemaakte afspraken niet worden nagekomen. Confrontatie en escalatie kunnen uit het niets gebeuren en zijn dagelijks mogelijk. Slechts door elkaar te ontlopen kan soms de rust bewaard worden." Verzoeker heeft dit niet weersproken.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder op grond van de hiervoor vermelde feiten en omstandigheden ten minste een ernstig vermoeden heeft kunnen hebben dat de aanwezigheid van verzoeker in de woning op 3 juli 2011 een ernstig en onmiddellijk gevaar opleverde voor de veiligheid van één of meer van zijn huisgenoten.

3.6. De rechtbank dient vervolgens de vraag te beantwoorden of verweerder bij afweging van alle betrokken belangen in redelijkheid tot het opleggen van een huisverbod heeft kunnen komen. Deze vraag wordt door de rechtbank op grond van de volgende overwegingen bevestigend beantwoord.

De belangen van de zoon, de schoondochter en haar driejarige dochtertje hebben terecht zwaarder gewogen dan het belang van verzoeker bij het verblijf in de woning. Dat verzoeker de huurder van de woning is en alle lasten betaalt doet daar niet aan af. Verzoeker heeft gesteld geen sociaal netwerk te hebben en thans zwerend te zijn. Hoewel begrijpelijk is dat dit een moeilijke situatie is voor verzoeker, brengt dit niet mee dat het bestreden besluit hem onevenredig treft in verhouding tot het te dienen doel, te weten het zorgdragen voor de veiligheid van de andere betrokkenen en het creëren van een afkoelingsperiode, waarin hulpverlening op gang kan worden gebracht. Aan de kant van de man zijn geen bijzondere belangen aangevoerd die tot een ander oordeel hadden moeten leiden. Verzoeker is hulp aangeboden waaronder een mogelijkheid tot nachtopvang. Dat verzoeker daar geen gebruik van wil maken komt voor zijn rekening en risico. Voorts neemt de rechtbank in aanmerking dat de driejarige dochter van de schoondochter zich in de woning bevindt. Het is niet gewenst dat dit kind tijdelijk elders onderdak had moeten vinden als resultaat van escalaties tussen verzoeker en de zoon. Daarbij is het evident dat huiselijk geweld een gevaar oplevert voor de psychische en sociaal-

emotionele ontwikkeling van een kind. Dit gevaar bestaat voor een kind dat slachtoffer is van huiselijk geweld, getuige is van huiselijk geweld of leeft in een huis waar sprake is van huiselijk geweld, dan wel dreiging van huiselijk geweld. Het dochtertje is blijkens het Rihg, en dit wordt ook niet weersproken door verzoeker, dagelijks getuige van het drankgebruik van verzoeker. Verweerder heeft het feit dat er een zeer jong kind verblijft in de woning dan ook terecht meegewogen in zijn beslissing om een huisverbod aan verzoeker op te leggen.

Ter zitting is gebleken dat de huidige situatie niet is gestabiliseerd. Hulpverlening voor verzoeker is niet of nauwelijks op gang gekomen. Zowel verzoeker als de zoon praten negatief over elkaar en lijken op dit moment niet in staat om nader tot elkaar te komen. De voorzieningenrechter spreekt de hoop uit dat verzoeker, de zoon en de schoondochter ieder voor hun eigen situatie hulpverlening zullen aanvaarden, waarmee de verhoudingen tussen betrokkenen in de toekomst hopelijk weer zullen verbeteren.

Gelet op het voorgaande ziet de voorzieningenrechter geen aanleiding om het bestreden besluit te vernietigen. Het beroep is dan ook ongegrond.

Gelet op de beslissing in de hoofdzaak is het treffen van een voorlopige voorziening niet vereist.

[...]

166.

Rechtbank Maastricht (sector civiel enkelvoudig)

13 juli 2011

LJN: BR2789

Vervolg van de VoVo bij Rb. Maastricht 21 maart 2011, LJN: BR2789 (JBS 2011, nr. 61).

1. Daar waar eiseres niet ontkent dat zij tegen het hoofd van haar partner een vaas heeft stukgeslagen, hem met een mes heeft verwond en vervolgens daarmee achter hem aan heeft gerend, terwijl de minderjarige dochter in de woning aanwezig was maken dat verweerder in redelijkheid kon besluiten tot het opleggen van een huisverbod aan eiseres.

2. De voorwaarden die de RC heeft verbonden aan de schorsing zijn inhoudelijk nagenoeg geheel de beperkingen die normaliter door een huisverbod worden opgelegd. De rb. acht het doel van het huisverbod, te weten het bewerkstelligen van een afkoelingsperiode, dan ook voldoende gewaarborgd met die voorwaarden.

De rechtbank:

[De voorzieningenrechter heeft eerder het huisverbod opgeheven.] [...]

2.6. Uitgangspunt in een procedure als de onderhavige dient te zijn dat er door verweerder zorgvuldig onderzoek wordt verricht vóórdat een huisverbod wordt opgelegd. Centraal hierin staat het RiHG. In het onderhavige geval heeft eiseres de in het RiHG genoemde feiten en omstandigheden niet betwist. Daar waar eiseres niet ontkent dat zij tegen het hoofd van [belanghebbende] een vaas heeft stukgeslagen, hem met een mes heeft verwond en vervolgens daarmee achter hem aan heeft gerend, terwijl de minderjarige dochter in de woning aanwezig was en hiervan waarschijnlijk iets heeft meegekregen, maken dat verweerder in redelijkheid kon besluiten tot het opleggen van een huisverbod aan eiseres. Het huisverbod had als afkoelingsperiode tot doel om rust en veiligheid voor het gezin te creëren. Dat verweerder hierbij geen belangenafweging heeft gemaakt is de rechtbank niet gebleken. Aldus zal het beroep van eiseres tegen het besluit van 27 februari 2011 ongegrond worden verklaard.

2.7. Vervolgens spitst het geschil tussen eiseres en verweerder zich toe op de vraag of de aan eiseres opgelegde schorsingsvoorwaarden door de RC een oplegging, dan wel een voortzetting, van het huisverbod in de weg staan. De aan eiseres opgelegde voorwaarden van de beschikking van de RC van 1 maart 2011 houden in:

- a. dat eiseres zal meewerken aan het onderzoek;
- b. dat eiseres niet opnieuw strafbare feiten zal plegen;
- c. dat eiseres zich zal houden aan de aanwijzingen en richtlijnen van de reclassering;
- d. dat eiseres geen rechtstreeks contact mag hebben met [belanghebbende] en ook niet in dezelfde woning mag verblijven als haar man;
- e. dat eiseres pas weer rechtstreeks contact mag hebben met haar man indien de reclassering hiervoor uitdrukkelijk toestemming heeft gegeven;
- f. dat eiseres in eerste instantie zal verblijven bij haar moeder. Mocht eiseres willen verblijven op een andere plek, dan dient zij hierover in overleg te treden met de reclassering, waarbij geldt dat eiseres dus

niet in dezelfde woning mag verblijven als [belanghebbende].

2.8. Weliswaar volgt uit jurisprudentie dat een samenloop van een strafrechtelijk met een bestuursrechtelijk traject denkbaar is (waarvoor wordt verwezen naar de uitspraken onder de LJ-nummers BH4500, BH6368, BJ9231, BM8233, BM8140 en BQ4958), doch in het onderhavige geval behelzen voornoemde voorwaarden van de RC inhoudelijk nagenoeg geheel de beperkingen die normaliter door een huisverbod aan een uithuisgeplaatste worden opgelegd. De rechtbank acht het doel van het huisverbod, te weten het bewerkstelligen van een afkoelingsperiode, dan ook voldoende gewaarborgd met die voorwaarden. Zo voorzien de onder d en e geformuleerde voorwaarden in een algeheel contactverbod tussen eiseres en [belanghebbende]. Dat verbod verbiedt rechtstreeks contact tussen beiden zonder uitdrukkelijke toestemming van de reclassering, waarvoor derhalve een wezenlijke en bepalende rol is weggelegd, waarbij het contactverbod zelfs geldt nadat het tijdelijk huisverbod is geëindigd. Weliswaar gaat het huisverbod op één punt verder dan de opgelegde schorsingsvoorwaarden, doordat eiseres op grond van die voorwaarden wél in de echtelijke woning zou kunnen verblijven op het moment dat haar echtgenoot daar niet is, terwijl het bestuursrechtelijk traject dat belet. Gelet op de doelen waarvoor verweerder het tijdelijk huisverbod in deze zaak heeft ingezet, kon de burgemeester daaraan evenwel geen argument ontlenen om aan het tijdelijk huisverbod te kunnen blijven vasthouden. Die doelen zijn immers (ook) met de schorsingsvoorwaarden gewaarborgd.

Gelet hierop kunnen de vragen worden opgeworpen of het verlengen van het huisverbod niet onevenredig zwaar was in verhouding tot de reeds door de beschikking van de RC van 1 maart 2011 bereikte doelen en of verweerder niet met een minder verstrekkend middel dan het huisverbod had kunnen volstaan. Dat de gevolgen van overtreding van het huisverbod volgens verweerder zwaarder kunnen zijn dan overtreding van de schorsingsvoorwaarden van de RC kan aan het vorenstaande niet afdoen.

2.9. Het voorgaande in ogenschouw genomen is de rechtbank dan ook van oor-

deel dat verweerder het verlengingsbesluit van 4 maart 2011 niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft genomen, zodat dit besluit wegens strijd met artikel 3:2 van de Awb voor vernietiging in aanmerking komt. [...]

De Nationale ombudsman

167.

Nationale ombudsman

6 juli 2011

Rapport 2011/203

Aanrijding zonder letsel of ernstige schade: uitgangspunt is afhandeling tussen partijen. Anders: indien de wederpartij niet wil meewerken aan invullen schadeformulier. Politieagenten hebben afhandeling te lichtvaardig overgelaten aan een wegin-specteur. Klacht in zoverre gegrond.

De Nationale ombudsman:

[Klacht tegen politie Amsterdam-Amstelland][...]

Op 6 december 2008 werd verzoekster rijdend met haar auto op de A10 aangere-den door een andere automobilist. De au-tomobilist wilde doorrijden maar verzoekster wist de automobilist ertoe te bewegen om de auto te parkeren om het schadeformulier in te vullen. De automobi-list weigerde het formulier in te vullen waarna verzoekster besloot om de politie te bellen. In afwachting van de komst van de politie arriveerde een wegin-specteur van Rijkswaterstaat. Ondanks de pogin-gen van de wegin-specteur om de automobi-list mee te laten werken aan het invullen van het schadeformulier bleef de automobi-list weigeren. Na ongeveer 20 minuten arriveerden twee politieambtenaren. De politieambtenaren bleven in hun auto zit-ten en overlegden met de wegin-specteur. De wegin-specteur liet vervolgens aan ver-zoekster weten dat de politieambtenaren niets konden doen en vanwege een ande-re melding door zouden rijden. Op de vraag van verzoekster aan de politieamb-tenaren wat zij moest doen antwoordden de politieambtenaren dat zij niets voor haar konden doen. Op haar vraag of zij aangifte kon doen lieten de politieambte-naren weten dat zij dit op een later tijdstip kon doen. Daarop vervolgden de politie-ambtenaren hun weg. [...]

De betrokken politieambtenaren hebben niet de moeite genomen om hun auto uit te stappen om de situatie ter plaatse op te nemen. [...]

De Nationale ombudsman hanteert in be-ginsel het uitgangspunt dat, als er geen sprake is van letsel of ernstige schade, de afhandeling van een aanrijding een zaak is tussen de betrokken partijen. De politie biedt hooguit in het kader van haar hulp-verleningstaak medewerking aan. Het ligt anders als, zoals in het geval van ver-zoekster de tegenpartij niet meewerkt aan de verplichting tot het invullen van een schadeformulier. Volgens de verklaringen die zijn opgemaakt in het kader van het onderzoek hebben de politieambtenaren verzoekster gewezen op de mogelijkheid om aangifte te doen wegens het verlaten plaats ongeval. Uit een kopie van de brief aan haar verzekeringsmaatschappij met de melding van de schade blijkt dat ver-zoekster in de veronderstelling was dat zij op het politiebureau in haar woonplaats ook aangifte van dit feit had gedaan. Bij de bijlagen bij deze brief zat echter een kopie van een ongedateerde verkeersongeval-lenregistratieset opgemaakt door een poli-tieambtenaar van het korps Haaglanden over de aanrijding die plaatsvond in Am-sterdam. Over de gedraging van de poli-tieambtenaar die de registratieset heeft opgemaakt is weliswaar niet geklaagd, de handelwijze van deze politieambtenaar is voor de Nationale ombudsman dermate bevreemdend dat hij het regionale politie-korps Haaglanden heeft gevraagd de gang van zaken met betrekking tot de totstand-koming van de registratieset te onderzoeken. Door de politie Haaglanden werd meegedeeld dat het gebruik van een regi-stratieset te maken heeft met de beperkin-gen van het registratiesysteem.

De Nationale ombudsman begrijpt dat de betrokken politieambtenaren van het korps Amsterdam-Amstelland prioriteit gaven aan een melding van een aanrijding waar-bij meerdere auto's betrokken waren. Om-dat de betrokken politieambtenaren zich het voorval niet meer konden herinneren is niet vast te stellen of en hoe verzoekster daadwerkelijk is meegedeeld dat zij aan-gifte kon doen tegen de tegenpartij van-wege zijn weigering om mee te werken. Verzoekster heeft zich in ieder geval tot de

politie in haar woonplaats gewend met als doel om aangifte te doen.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat de betrokken politieambtenaren te lichtvaardig ervan uit zijn gegaan dat de afwikkeling van de schade aan de weginspecteur overgelaten kon worden. Zowel de weginspecteur als verzoekster hadden voordat de politie ter plaatse was tevergeefs getracht de tegenpartij ertoe te bewegen om mee te werken aan de schadeafwikkeling.

De politieambtenaren hadden zich ervan moeten vergewissen of de weginspecteur, gelet op zijn taak in staat was de aanrijding af te handelen. Indien hun de tijd ontbrak om zelf te bemiddelen tussen verzoekster en de andere bestuurder, hadden zij tenminste kunnen zorgen dat verzoekster kon beschikken over de persoonsgegevens van de tegenpartij door het kenteken te laten natrekken. De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat de betrokken politieambtenaren zich onvoldoende dienstbaar en hulpvaardig hebben opgesteld door na te laten de situatie ter plaatse in te schatten. Zij handelden hierdoor in strijd met het vereiste van een correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

[Voorts werd de klacht dat de politieagenten te weinig uitleg hadden gegeven over hun prioriteitstelling ongegrond bevonden, omdat zij uitleg aan de weginspecteur hadden gegeven.][...]

168.

Nationale ombudsman

19 juli 2011

Rapport: 2011/210

Politie raakt kentekennummer kwijt dat door een getuige is verstrekt in verband met een geval van doorrijden na het aanrijden van een geparkeerde auto. Aangever vraagt vergoeding van het eigen risico (€150) dat het Waarborgfonds hanteert. Politie weigert. Klacht hiertegen is gegrond.

De Nationale ombudsman:

[...]

Klacht

Verzoekster klaagt over de wijze waarop de politie Noord- en Oost-Gelderland heeft gereageerd op haar verzoek om schadevergoeding. Zij verwijt de politie onzorg-

vuldigheid en is ontevreden over de wijze waarop de afwijzing is gemotiveerd.

Bevindingen

Verzoekster vond onder de ruitenwisser van haar geparkeerde auto een briefje. Hier stond op geschreven: "Er heeft iemand jullie aangereden. Bumper. Ik heb het gezien alleen geen kenteken. Blauw invalidenwagen, (telefoonnummer getuige)". Eenmaal thuis constateerde verzoekster een diepe kras en diverse kleine krassen aan de rechterachterzijde van de auto.

Verzoekster heeft vervolgens de getuige telefonisch gesproken. Deze wist het kenteken niet zeker meer, ze was wel zeker over het soort auto en de kleur. Ook had zij gezien dat de bestuurder een man was, dat deze na de aanrijding was uitgestapt en vervolgens met een doek wat lak van zijn auto had gepoetst. Vervolgens was de man weer ingestapt en weggereden.

Verzoekster doet hierop aangifte van verlaten plaats ongeval bij de politie. De verbalisant constateert dat er op de auto van verzoekster blauwe verflak is achtergebleven van het voertuig van de tegenpartij.

Een paar maanden later ziet de getuige de bewuste automobilist opnieuw. Zij herkende hem duidelijk en noteerde nu wel het kenteken. Vervolgens heeft zij dit kenteken doorgegeven aan de politie. De politie heeft hierop telefonisch contact opgenomen met verzoekster en haar medegedeeld dat het kenteken nu bij hen bekend was en dat er een onderzoek zou worden gestart.

Vlak voor het onderzoek van start zou gaan bleek de politie de gegevens van het kenteken kwijt te zijn geraakt. De getuige had het briefje met het kenteken niet bewaard. Er zijn twee rechercheurs op bezoek gegaan bij verzoekster met de mededeling dat ze helaas de gegevens waren kwijtgeraakt en daarom het onderzoek naar de aanrijding niet konden starten.

Hierop heeft verzoekster de politie aansprakelijk gesteld voor het bedrag van het eigen risico van het Waarborgfonds, €150,-. *[...]*

De districtschef Apeldoorn wijst het verzoek om schadevergoeding af.

[...]

Het staat niet ter discussie dat de politie belangrijke informatie is kwijtgeraakt. De

Nationale ombudsman vindt het betreurenswaardig dat juist in een zaak waarbij een getuige oplettend is geweest en de politie van informatie heeft voorzien die mogelijk kon leiden tot het oplossen van een misdrijf, deze informatie door onzorgvuldig handelen van de politie in het onge-rede is geraakt. Uiteraard is het niet met 100% zekerheid te stellen dat de dader met de informatie opgespoord had kunnen worden, maar de kans was zeer wel aanwezig. Door het onzorgvuldig handelen van de politie is deze kans aanzienlijk gedaald, waardoor de kansen van verzoekster om haar schade te verhalen op de dader ook zijn afgenomen. De behoorlijkheid brengt mee dat de politie deze schade voor haar rekening neemt. De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat de beslissing van de korpsbeheerder om de schade niet te vergoeden in dit geval, onder deze specifieke omstandigheden, niet behoorlijk is. Het betreft hier immers een klein en redelijk bedrag en de vrees voor precedentwerking mag er niet toe leiden dat de overheid bij gemaakte fouten de burger met de harde bewijslast opzadelt. Een coulante benadering is hier op haar plaats.

Overigens merkt de Nationale ombudsman nog het volgende op. De door de districtschef opgeworpen argumenten dat de politie buiten de contractuele afspraken tussen verzoekster en de leasemaatschappij staat wat betreft het doorberekenen van de schade en dat de leasemaatschappij een beroep kan doen op het Waarborgfonds Motorverkeer gaan naar het oordeel van de Nationale ombudsman evenmin op. De onmogelijkheid om de schade op de dader te verhalen houdt verband met de fout van de politie. Het is dan niet aan de politie om de verantwoordelijkheid van de vergoeding van deze schade terzijde te schuiven door te verwijzen naar een derde die verzoekster wellicht schadeloos kan stellen. Net zomin is in dit geval relevant hoe de contractuele afspraken tussen verzoekster en haar leasemaatschappij zijn.

Alles overziend is de Nationale ombudsman dan ook van oordeel dat de korpsbeheerder niet in redelijkheid tot een afwijzing van het verzoek tot schadevergoeding had kunnen komen. De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

[...]

Overige onderwerpen

169.

Rechtbank 's-Hertogenbosch (civiel, enkelvoudig)

20 juli 2011

LJN: BR1623

Shockschade. Weliswaar volgt de rb. eiseres in haar stelling dat van directe confrontatie ook sprake kan zijn in het geval er enig tijdsverloop is tussen de onrechtmatige daad en de kennisname van de gevolgen daarvan, maar in het onderhavige geval is niet gebleken dat die confrontatie een hevige emotionele schok teweeg heeft gebracht die tot geestelijk letsel heeft geleid.

Art. 6:106 BW

De rechtbank:

[...]

2.2. Op 21 december 2006 is [gedaagde] door de rechtbank te Amsterdam veroordeeld voor doodslag op [de baby]. Dit vonnis is op 5 januari 2007 onherroepelijk geworden.

3. Het geschil

3.1. [eiseres] vordert samengevat – voor recht te verklaren dat [gedaagde] een onrechtmatige daad jegens haar heeft gepleegd door haar dochter te doden en dat [gedaagde] aansprakelijk is voor de daardoor bij [eiseres] ontstane schade, zowel materieel als immaterieel; en veroordeling van [gedaagde] tot betaling van een voorschot op de arbeidsvermogensschade van €10.000,-, alsmede tot betaling van een bedrag van €15.000,- wegens immateriële schade, vermeerderd met rente en kosten.

[...]

4.11. De rechtbank stelt voorop dat hier sprake is van een bijzonder ernstige en uiterst verdrietige zaak, die [eiseres] diep geraakt zal hebben. Toch moet de rechtbank tot afwijzing van de vordering komen.

4.12. Om in een geval als dit te kunnen concluderen dat er ook jegens [eiseres] een onrechtmatige daad is begaan, dient vastgesteld te worden dat is voldaan aan de criteria zoals door de Hoge Raad gesteld in het Taxibus-arrest. Als aan die criteria is voldaan is plaats voor toekenning van shockschade. Die criteria zijn voor zover hier van belang; er dient sprake te zijn van een hevige emotionele schok, die door directe confrontatie met de ernstige

gevolgen van de onrechtmatige daad te weeg wordt gebracht en uit welke emotionele schok geestelijk letsel voortvloeit.

4.13. Weliswaar volgt de rechtbank [eiseres] in haar stelling dat van directe confrontatie in de hiervoor genoemde zin ook sprake kan zijn in het geval er enig tijdsverloop is tussen de onrechtmatige daad en de kennisname van de gevolgen daarvan, maar waar in het onderhavige geval niet van is gebleken is dat die confrontatie een hevige emotionele schok te weeg heeft gebracht die tot geestelijk letsel heeft geleid. Toen [eiseres] in het ziekenhuis enkele dagen achtereen werd geconfronteerd met haar dochttertje, die ernstig ziek was en in coma verkeerde, zal dat erg verdrietig en zorgelijk voor haar zijn geweest, en het door de arts geuite vermoeden van kindermishandeling zal voor haar aangrijpend zijn geweest, maar zij wist toen nog niet dat [gedaagde] de hand had gehad in die toestand van [de baby]. Uit de eigen stellingen van [eiseres] volgt dat zij geleidelijk op de hoogte is geraakt met het feit dat [de baby] om het leven is gebracht, hoe dat is gebeurd en door wie dat is gebeurd. De rechtbank kan op basis van deze informatie niet vaststellen dat op enig moment sprake is geweest van een hevige emotionele schok. Ook kan de rechtbank niet vaststellen dat geleidelijk aan de informatie die [eiseres] kreeg culmineerde in een hevige emotionele schok. Daartoe ontbreken de nodige feiten en omstandigheden.

4.14. Al zou dat anders zijn, dan moet de rechtbank concluderen dat op basis van de voorhanden informatie niet is vast te stellen dat bij [eiseres] sprake is van geestelijk letsel als gevolg van die hevige emotionele schok. Uit de summier informatie van de psychiater [naam] is dat niet te concluderen. Hij beschrijft in zijn brief van [datum] wel een psychiatrisch ziektebeeld bij [eiseres], maar over het ontstaan daarvan en het oorzakelijk verband stelt hij slechts dat dit is ontstaan na het overlijden van het dochttertje van [eiseres]; dat zij voor het misdrijf geen klachten had; dat zij na het overlijden van haar dochttertje een depressie en posttraumatische stressstoornis ontwikkelde. Ook uit de kort voor de zitting alsnog overgelegde brief van [naam] van [datum] met een rapportage is die conclusie niet te trekken. Van de rapportage is niet vast te stellen van wie deze afkomstig is, door wie deze is opgesteld en op welk tijdvak de informatie over

[eiseres] ziet. Die stukken vormen te weinig onderbouwing van de stellingen. Niet duidelijk is wanneer [eiseres] onder behandeling van een psychiater is geweest, of nog is, waaruit de behandeling heeft bestaan of nog bestaat, hoe haar aandoening is ontstaan en wat het beloop is van haar aandoening, etc. In de rapportage staat onder meer "Na het overlijden van haar dochter is cliënte tijdelijk onder behandeling van een psychiater geweest. Zij heeft 5 à 6 gesprekken gehad in een half jaar tijd", "Daarna heeft ze geen behandeling meer gehad. Ze wil nu graag opnieuw gesprekken met een psychiater", "Ze functioneert redelijk-goed in sociaal gebied", en dat sprake is van "pathologische rouw". Tevens wordt in de rapportage vermeld: "Zij heeft veel afleiding en plezier in haar werk" en "Ze werkt 36 uur per week in een hotel." Dat terwijl [eiseres] in de dagvaarding stelt dat zij als gevolg van het geestelijk letsel niet meer in staat is arbeid te verrichten. Ter zitting kon de gemachtigde van [eiseres], haar vriendin [naam] geen enkel gegeven verstrekken over psychiatrische behandeling of werk. De rechtbank kan tot geen andere conclusie komen dan dat hetgeen naar voren is gebracht van de kant van [eiseres] te weinig is om als onderbouwing van haar stellingen te dienen. Voor bewijslevering is dan ook geen plaats.

4.15. Gelet op het bovenstaande komt de rechtbank tot afwijzing van de vordering. [...]

170.

Rechtbank 's-Gravenhage (civiel, voorzieningenrechter)

25 juli 2011

LJN: BR4869

Tenuitvoerlegging Schadevergoedingsmaatregel.

1. Het beroep van eiser op rechtsongelijkheid met andere dader wordt verworpen.
2. Eiser heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat de schadevergoedingsmaatregel binnen een redelijke termijn wordt voldaan.
3. Het is vast beleid dat in beginsel geen betalingsregeling meer wordt getroffen indien de veroordeelde de vervangende hechtenis reeds ondergaat.

Art. 561 Sv; Aanwijzing executie.

De voorzieningenrechter:

[...]

1. De feiten

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting van 14 juli 2011 wordt in dit geding van het volgende uitgegaan.

1.1. Bij arrest van 26 november 2007 heeft de meervoudige strafkamer van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch [eiser] veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 jaar en 6 maanden. Het Gerechtshof heeft aan [eiser], alsmede, bij afzonderlijke arresten, aan zijn mededaders [dader 2], hierna '[dader 2]' en [dader 3] - hoofdelijk - een drietal

Schadevergoedingsmaatregelen opgelegd van in totaal €63.677,48, bij gebreke van betaling te vervangen door in totaal 365 dagen hechtenis, zijnde het in dit geval geldende wettelijke maximum. Het arrest is op 26 juni 2008 onherroepelijk geworden.

1.2. De tenuitvoerlegging van de schadevergoedingsmaatregelen is overgedragen aan het Centraal Justitieel Incasso Bureau, hierna

'CJIB'. Bij brief van 13 juli 2008 is [eiser] aangeschreven voor de voldoening van de schadevergoedingsmaatregelen.

1.3. [eiser] heeft bij brief van zijn advocaat van 5 augustus 2008 aan het CJIB een betalingsvoorstel gedaan, welk voorstel bij brief van 11 augustus 2008 door het CJIB is afgewezen, omdat - kort gezegd - de door [eiser] voorgestelde regeling er niet toe zou leiden dat het totale bedrag van de schadevergoedingsmaatregelen binnen een redelijke termijn zou zijn betaald. Op 1 september 2008, 18 oktober 2008 en 8 december 2008 heeft het CJIB [eiser] aangeschreven om de schadevergoedingsmaatregelen, inclusief de wettelijk voorgeschreven verhoging, te voldoen.

1.4. [eiser] is niet overgegaan tot betaling van de schadevergoedingsmaatregelen. Het CJIB heeft de zaak hierop aangeboden voor tenuitvoerlegging van de vervangende hechtenis.

1.5. In een eerdere kort gedingprocedure voor de voorzieningenrechter van deze rechtbank heeft [eiser] gevorderd de Staat te verbieden de vervangende hechtenis ten uitvoer te leggen en de Staat te veroordelen tot het treffen van een betalingsregeling. In die procedure is de Staat in de gelegenheid gesteld nadere informatie te verstrekken, hetgeen is gebeurd bij brief aan de voorzieningenrechter van 6 augustus 2010. In die brief is - voor zover hier relevant - het volgende vermeld:

"(...)

1.7 Gelet op deze voor het CJIB nieuwe informatie, moet het CJIB constateren dat zij onvoldoende de voortgang van de afhandeling van het incassotraject door de deurwaarder heeft bewaakt. Het deurwaarderskantoor Agin Otten, dat door het CJIB voor de incassofase van [dader 2] is ingeschakeld, had in het licht van de gegeven omstandigheden niet de betalingsregeling met [dader 2] overeen mogen komen zoals hij heeft gedaan, omdat onder deze omstandigheden geen uitzicht bestaat op voldoening van de schadevergoedingsmaatregel binnen een redelijke termijn. De deurwaarder had moeten vaststellen dat ook [dader 2] onvoldoende verhaalsmogelijkheden biedt. De deurwaarder had de zaak derhalve moeten retourneren aan het CJIB.

Het CJIB is dan ook voornemens om de huidige betalingsregeling die [dader 2] met de deurwaarder is overeengekomen te beëindigen. Het CJIB zal de deurwaarder opdracht geven [dader 2] aan te spreken op betaling van een bedrag dat aanzienlijk hoger ligt dan het huidige bedrag, zodat uitzicht bestaat op voldoening van de schadevergoedingsmaatregelen binnen een redelijke termijn. Indien hij niet aan dit voorstel voldoet, zal (ook) ten aanzien van [dader 2] de incassofase worden beëindigd en zal de vervangende hechtenis ter executie worden aangeboden aan de P.I. (...)"

1.6. Bij vonnis van 20 augustus 2010 heeft de voorzieningenrechter de onder 1.5. genoemde vorderingen afgewezen. [eiser] heeft geen hoger beroep ingesteld tegen dit vonnis.

1.7. Sinds 15 maart 2011 verblijft [eiser] in detentie in verband met de tenuitvoerlegging van de vervangende hechtenis.

[...]

3. De beoordeling van het geschil

3.1. [eiser] legt aan zijn vorderingen ten grondslag dat de Staat onrechtmatig jegens hem handelt. Daarmee is in zoverre de bevoegdheid van de burgerlijke rechter - in dit geval de voorzieningenrechter in kort geding - tot kennisneming van de vorderingen gegeven.

3.2. De Staat heeft aangevoerd dat [eiser] niet-ontvankelijk is in zijn vorderingen, aangezien hij deze reeds in een eerder kort geding aanhangig heeft gemaakt, zodat hij thans misbruik maakt van zijn procesbevoegdheid. [eiser] heeft echter naar voorlopig oordeel voldoende aannemelijk

gemaakt dat hij in het onderhavige kort geding nieuwe feiten en omstandigheden aan zijn vorderingen ten grondslag legt. Het beroep van de Staat op niet-ontvankelijkheid wordt daarom verworpen.

3.3. Kern van het geschil betreft de vraag of de Staat onrechtmatig handelt jegens [eiser] door de vervangende hechtenis ten uitvoer te leggen en geen betalingsregeling ter zake van de schadevergoedingsmaatregelen te accepteren.

3.4. Vooropgesteld wordt dat in het wettelijke stelsel besloten ligt dat een veroordelende beslissing van de strafrechter, waartegen geen gewoon rechtsmiddel meer openstaat, niet alleen mag maar ook moet worden ten uitvoer gelegd. In opdracht van het openbaar ministerie is het CJIB onder meer belast met de executie van rechterlijke beslissingen waarbij een schadevergoedingsmaatregel is opgelegd.

3.5. Uit artikel 561 lid 1 van het Wetboek van Strafvordering (Sv) volgt dat een vonnis zo spoedig mogelijk ten uitvoer wordt gelegd. De wijze waarop het CJIB schadevergoedingsmaatregelen ten uitvoer legt is (thans) neergelegd in de 'Aanwijzing executie' (Staatscourant 21 december 2010, 20473), hierna 'de Aanwijzing'. In de Aanwijzing is ten aanzien van betalingsregelingen opgenomen dat de verantwoordelijkheid voor het aangaan hiervan exclusief is voorbehouden aan het CJIB, alsmede dat het CJIB in beginsel geen afbetalingsregelingen treft, tenzij een verzoek om een betalingsregeling op grond van bijzondere omstandigheden gehonoreerd kan worden. Daarbij geldt als uitgangspunt dat uitzicht moet bestaan op volledige voldoening van de opgelegde schadevergoedingsmaatregel. Verder bepaalt de Aanwijzing dat een arrestatiebevel wordt uitgevaardigd indien de inning en/of het verhaal met/zonder dwangbevel niet succesvol kan worden afgesloten. Het CJIB heeft in deze een ruime beleidsvrijheid, wat meebrengt dat de voorzieningenrechter in kort geding de beslissingen van het CJIB in beginsel slechts marginaal kan toetsen.

3.6. In het onderhavige kort geding heeft [eiser] naar voren gebracht dat de Staat de rechtsongelijkheid tussen hem en [dader 2] ten onrechte in stand laat, door met [dader 2] wel en met [eiser] geen betalingsregeling te treffen. De Staat heeft aangevoerd dat weliswaar aanvankelijk

met [dader 2] een betalingsregeling is getroffen, maar dat deze niet is nagekomen, zodat op 7 juli 2011 een arrestatiebevel jegens [dader 2] is uitgevaardigd. Ook ten aanzien van [dader 2] zal dientengevolge worden overgegaan tot tenuitvoerlegging van de vervangende hechtenis. Onder die omstandigheden is de voorzieningenrechter van oordeel dat van de door [eiser] gestelde rechtsongelijkheid voorshands onvoldoende is gebleken. Dat [dader 2] gedurende een langere periode in vrijheid is geweest dan [eiser], zoals [eiser] heeft betoogd, doet aan het voorgaande niet af. De Staat heeft immers genoegzaam aannemelijk gemaakt dat de situatie van [dader 2] op essentiële punten verschilt van die van [eiser], aangezien [dader 2], anders dan [eiser], wel een met bewijsstukken onderbouwd betalingsvoorstel heeft gedaan en ook daadwerkelijk heeft betaald. Daar komt bij dat [dader 2], evenals [eiser], de vervangende hechtenis die aan hem is opgelegd zal moeten ondergaan. Indien [eiser] de aan hem opgelegde vervangende hechtenis eerder heeft ondergaan dan [dader 2] de aan hem opgelegde vervangende hechtenis, zal [eiser] eerder in vrijheid worden gesteld.

3.7. Voorts heeft [eiser] zich op het standpunt gesteld dat het door de afschaffing van artikel 561 lid 4 Sv thans mogelijk is een betalingsregeling te treffen die langer duurt dan de oorspronkelijk toegestane termijn van maximaal 27 maanden. Hiertegenover heeft de Staat naar voorlopig oordeel echter voldoende aannemelijk gemaakt dat de betalingen en de verhaalsmogelijkheden ook in de huidige regeling zodanig dienen te zijn dat aan de opgelegde schadevergoedingsmaatregel binnen niet al te lange tijd volledig wordt voldaan. De advocaat van [eiser] heeft ter zitting verklaard dat [eiser] in staat moet zijn om een bedrag van €1.000,- per maand aan het CJIB te betalen. De voorzieningenrechter is van oordeel dat met een dergelijk termijnbedrag onvoldoende aannemelijk is dat de schadevergoedingsmaatregel binnen een redelijke termijn wordt voldaan. Daar komt bij dat ingevolge vast beleid in beginsel geen betalingsregeling meer wordt getroffen indien de veroordeelde de vervangende hechtenis reeds ondergaat (zie ook de Aanwijzing, bijlage 3, onder 4). Volgens vaste jurisprudentie kan dat beleid niet als onrechtmatig worden aangemerkt, onder

meer, omdat een ander beleid ertoe zou (kunnen) leiden dat veroordeelden ermee kunnen volstaan om met het aanbieden van een betalingsregeling te wachten tot hun arrestatie. Een en ander leidt vooralsnog tot de slotsom dat op goede gronden niet (meer) is ingegaan op het voorstel van [eiser] tot het treffen van een betalingsregeling.

3.8. Gelet op het voorgaande is voorschands niet aannemelijk geworden dat de Staat onrechtmatig jegens [eiser] handelt. De vorderingen van [eiser] worden dan ook afgewezen.

[...]

171.

Rechtbank Almelo (civiel, voorzieningenrechter)

27 juli 2011

LJN: BR3760

Vordering contact- en gebiedsverbod. De laatste mishandeling dateert van maart jl. De anonieme bedreigingen via de telefoon en chatsessies kunnen ook zijn gedaan door iemand die zich uitgeeft voor gedaagde. De voorzieningenrechter acht de situatie daarom niet zo bedreigend en acuut als door eiseres is gesteld. Afwijzing vordering.

De voorzieningenrechter:

[...]

1. In deze zaak staat vast dat partijen gedurende ongeveer tweeënhalf jaar een relatie hebben gehad en gedurende een half jaar samen hebben gewoond.

2. Eiseres vordert – kort gezegd – gedaagde voor een periode van twaalf maanden te verbieden contact te zoeken met eiseres, dan wel zich te bevinden in de omgeving van haar woning, zijnde het gebied [...]

5. De voorzieningenrechter overweegt als volgt. Eiseres stelt dat partijen er onderling niet uit kunnen komen en dat de situatie onhoudbaar is geworden. Gedaagde heeft echter gesteld dat hij sinds ongeveer zes weken geen contact meer met eiseres heeft gezocht. Hij wenst ook geen enkel contact meer met eiseres en zal dan ook geen contact meer met haar zoeken. Gedaagde heeft eiseres weliswaar mishandeld maar dat speelde, getuige de door eiseres gedane aangifte, eind maart van dit jaar. Van mishandeling van eiseres door gedaagde na maart is de voorzieningenrechter niet gebleken. Eiseres heeft niet

aannemelijk gemaakt dat er een reële dreiging is dat gedaagde zich opnieuw aan mishandeling schuldig zal maken. Verder zou gedaagde eiseres anoniem hebben gebeld, maar dat is op grond van de stellingen van eiseres niet voldoende aannemelijk gemaakt. De mogelijkheid dat iemand anders zich als gedaagde heeft voorgedaan, kan dan ook niet worden uitgesloten. Eiseres had meer moeten stellen dan wel meer bewijs aan moeten dragen dat gedaagde verantwoordelijk is voor genoemde gedragingen. Hetzelfde geldt voor de door eisers aangevoerde chatsessies waarin gedaagde zich jegens eiseres bedreigend zou hebben geuit. Ook daar kan een ander zich ook hebben voorgedaan als gedaagde. Omdat de laatste mishandeling eind maart 2011 heeft plaatsgevonden en daarna niet meer en omdat niet voldoende is gebleken dat gedaagde anderszins contact met eisers heeft gezocht, acht de voorzieningenrechter de situatie dan ook niet zo bedreigend/acuut zoals door eiseres gesteld. De vorderingen van eiseres zullen dan ook worden afgewezen. [...]